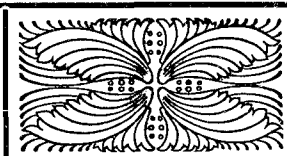

REVISTA

Petites cròniques

Converses amicals

Diu la veu del poble que «donar beure al qui té sed és virtut cristiana», que «ensenyar al qui no sap és fer una bona obra» i «que val més perdonar que ésser perdonat». Diu també que «quan un no vol, dos no es barallen».

Bé, doncs; com que el barallar-se és de gent inculta i és d'ases i de rucs el tirar cosses, som del parer de no caure en semblant baixesa.

Per si hom ha d'escriure «revetlla», o «verbena», o «berbena»; i per si cal dir «Creu Vermella» o «Creu Roja», no creiem que valgui la pena d'anar a bufetades amb ningú; i com que tenim tantes coses lletges per a amagar, tampoc volem que ningú ens les retregui.

Però aconsellem al senyor J. (qui ens mereix la nostra més gran admiració) que reflexioni i que no es vulgui indisposar ni amb Pompeu Fabra ni amb Rovira i Virgili, que en qüestions lingüístiques en saben un niu.

Mestre Fabra diu que el mot «berbena»—no «verbena»—en català sols significa el nom d'una herba, i que, en parlar de la nit de Sant Joan o de Sant Pere, no està gens malament dir-ne la «Revetlla de Sant Joan», o la «Revetlla de Sant Pere». I Rovira i Virgili aconsellà des de *La Publicitat* que es canviï per «Creu Vermella» el nom de la «Creu Roja».

Amb el què diuen un i altre, hom pot estar-hi conforme o no; però, no serem pas nosaltres els que intentarem oposar-nos-hi, amb tot i haver estat els primers que hem retret a Rovira i Virgili el seu erro en adjudicar a Sabadell la capitalitat del Vallès.

I, sobre tot, aconsellem al senyor J. dues coses:

1.ª Que fins que es celebri un nou Congrés de la Llengua Catalana no plantegi una qüestió tal com la de treure el costum de dir «La nit de Sant Joan». Malgrat i la raó que pugui tenir—que ja

ens dispensarà si ens atrevim a dubtar-ne,—pensi que tothom creu que està ben dit. Figuri's el trastorn que portarà el dia que s'aprovi la seva teoria, segons la qual, de la nit anterior a una diada hom ha de dir-ne «Nit de la vigília tal o qual». Poetes i escriptors han fet córrer la forma «Nit de Sant Joan», «Nit de Nadal», «Nit de Reis» i altres nits d'anomenada, i no podem capir com aquest vici podrà corregir-se dient: «Nit de la vigília de Sant Joan», «Nit de la vigília», etc., perquè de la nit que hom parla sempre és de la nit anterior a la festa, i no de l'altra.

2.ª Que, per tan poca cosa com és aquesta discussió, el senyor J. ens fassi el favor de no dir les coses grosses que deu saber i «que ens farien pujar la «rojó»—i no el «vermell»—a les nostres galtes», a les nostres pobres galtes. Pensi que tenim família i que no tothom està lliure de pecat.

PLÀCID

Són la dòna més plena de claror

A una granollerina

Són la dòna més plena de claror,
perquè jo crec que són la llum mateixa;
embriagat de vostra resplendor
soc presoner de vós, i fins per reixa
l'impossibilitat de posei;
La sort de veure-us repenjada al braç
com fóra dolç i bell tot el camí!

Les flors esclatarien a mon pas
i jo diria: «Com me sé immortal
per la gràcia del bes que m'enlluerna!»
Curt o llarg, el camí és ben igual,
car la besada curta, devé eterna.

I les penes que hom passa en aquest món,
amb l'amor nostre foren tan petites,
que hom no sabria si ho són o si no ho són,
car vós teniu dolceses infinites.

Són la dòna més plena de claror.
Sense vós soc perdut en nit eterna.
Deu-me, si us plau, un poc del vostre amor
que extasia els sentits i m'enlluerna.

SALVADOR PERARNAU

Escrit espresament per a LA GRALLA

Fulles dominicals

CVIII

La cristal·lització justa, perfecta, d'una idea que per molt temps rebull en el nostre cervell, l'hem copsada en una pàgina admirable de *Le Rire*. És un dibuix. En un barri de París, allunyat de l'estrepit ciutadà, dues parelles esplaien llur enamorament. Allà, a l'empar de la quietud, forgen, amb besades, tot l'encís d'una història de tendreses. En primer terme, un borratxo, els ha vist de reüll bo i assentat en un banc, i murmura per sí:— «Bé, que diguin que bec per a emborratxarme; però per a beure...»— I a la capçalera del quadre: «Quan s'està sol, no és la mateixa cosa...» Rient, rient, *Le Rire* (l'inimitable, el profundament filosòfic) ens explica com el vici és fruit d'una condolença moral. Oh, si poguessim inquirir les causes del vici, quantes justificacions constataríem, i també quants casos d'atavisme!

Em diran que, per damunt de tot, hi té d'haver un frè moral, religiós; una fe que domini la raó... Sí, sí; certament; és veritat. És noble, al menys aquesta teoria; és una bella manera de resoldre el problema de la sensraó de moltes vides; però... «en quant a representar algún paper—diu Voltaire—això ja és altra cosa».

La capçalera del quadro al·ludit és tot un poema: el martiri de la solitud; solitud de carícies, absència d'afectes, carestia de compassió, solitud, quietud... A qui contar les amargures? A qui delectar ambles nostres joies?...

I d'aquí al vici hi ha un sol pas... «Bec per a emborratxar-me; per a copsar la companyia, anc que sigui de la mort... i en la meva borratxera fruit el goig d'uns petons com els d'aquelles parelles...»

Vers aquest caire deuen enfrontar-se les persecucions del vici. Quant més no s'adelantaria, que no amb presons i multes!

La sabia ironia del cuplet francès ho diu tot: «*Quand on est seul, ce n'est pas la même chose...*»—L'ALTRE.

Adobs químics

Importació de primeres matèries

Superfosfats minerals : Sulfat amoníac : Nitrat de sosa
Sals potàssiques : Sofres : Sulfat de coure, etc., etc.

Fabricació especial de matèria orgànica a Canovellas

Compra i venda de Cereals i Farines

Aigües potables per a arrendar

Guano

MARCA DE

Vallesà

FABRICA

LLUÍS SERRA I GUARDIA

GRANOLLERS DEL VALLES

Fàbrica: Carrer de Barcelona : Despatx central : Ricoma, 79 i 81

SUCURSAL A LES FRANQUESES : Telèfon 145